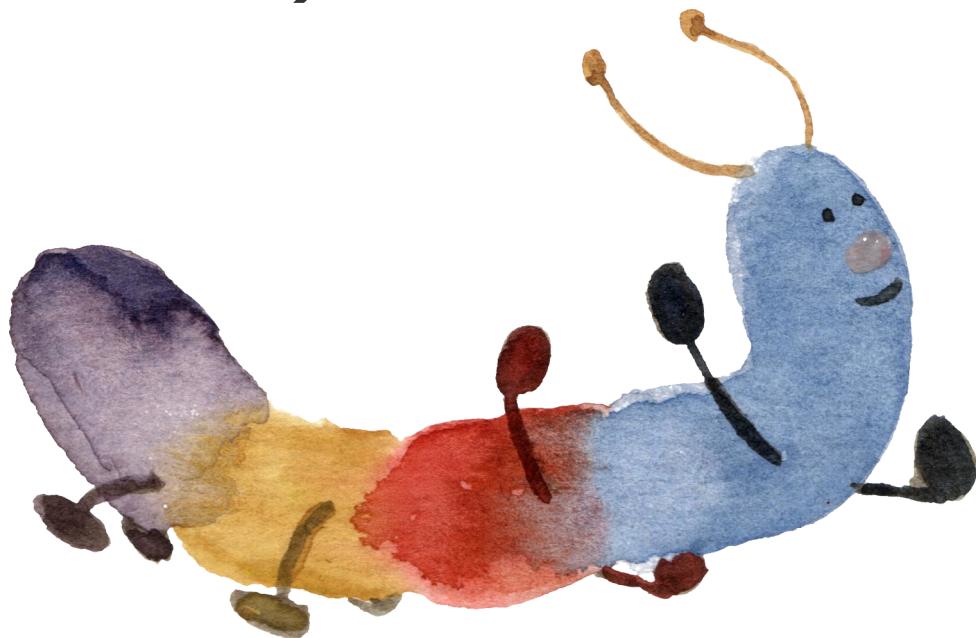


Milli, a százlábú



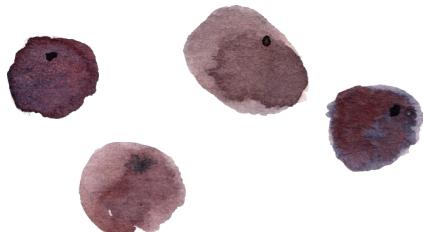
Annak ellenére, hogy Milli százlábú volt,
valójában csak nyolc lába volt.
De ez sem őt, sem másokat nem zavart,
mert a lábai szép színesek voltak.



Miért is jó, ha valakinek színesek a lábai?

Milli esetében ez azért volt jó, mert
mindegyik színről más gyümölcs jutott
eszébe.

A pirosról a cseresznye,



a kékről az áfonya,

a sárgáról az alma



(ugyanis Milli legjobban a golden almát szerette, azt is akkor, ha a Pomázi Almáskertből való).

Igen, Milli rajongott a gyümölcsökért.
Mindig várta a nyarat, amikor Anyuka
különböző csemegékkel tért haza a
szombat reggeli gazdapiacról.

"Milyen finomságokat hoztál?"- tudakolta
ilyenkor kíváncsian, miközben arra
gondolt, hogy milyen szerencsés, hogy
ehhez a családhoz tartozik.



Nyáron legjobban

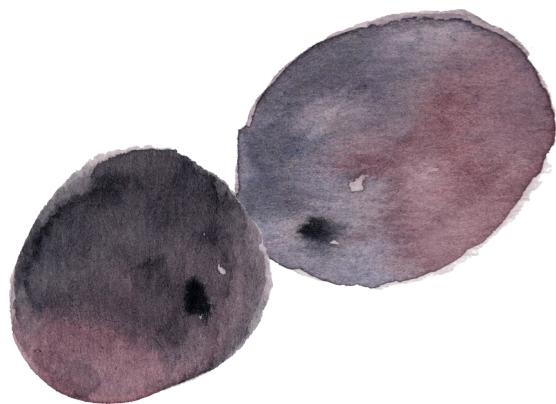
a cseresznyének,



a baracknak



és a szilvának örült.



De az igazi boldogság œsszel jött el,
amikor elkezdtek érni az almák. A
gyümölcs persze frissen a
legzamatosabb.

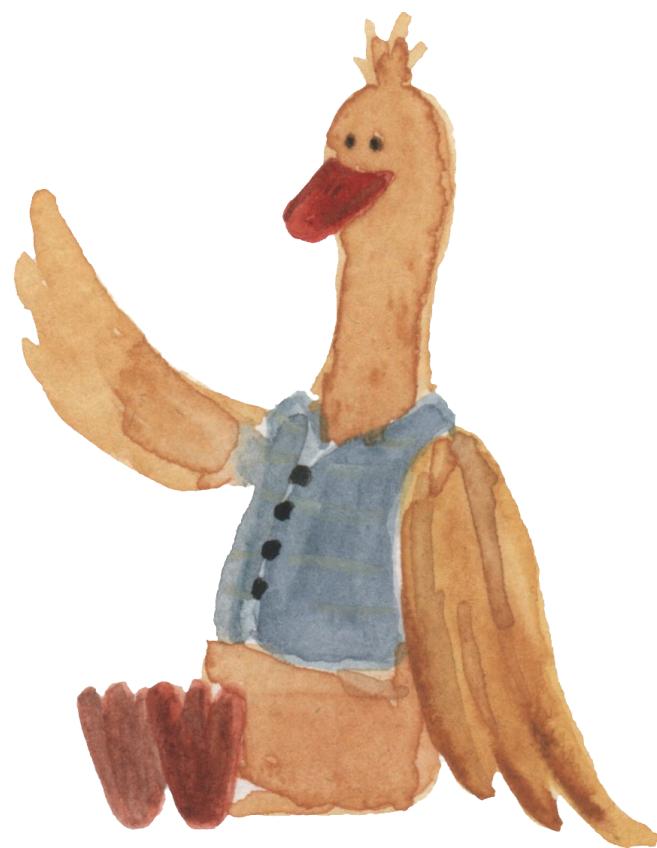




Amikor egyszer Milli erről beszélgetett barátjával, Sápival a kacsával, ő biztatni kezdte, hogy merjen nagyot álmodni:

"Hátha eljutsz egyszer egy gyümölcsöskertbe, ahol a bokrokról, fákról eszegethetnél.

Az lenne az igazi boldogság!"



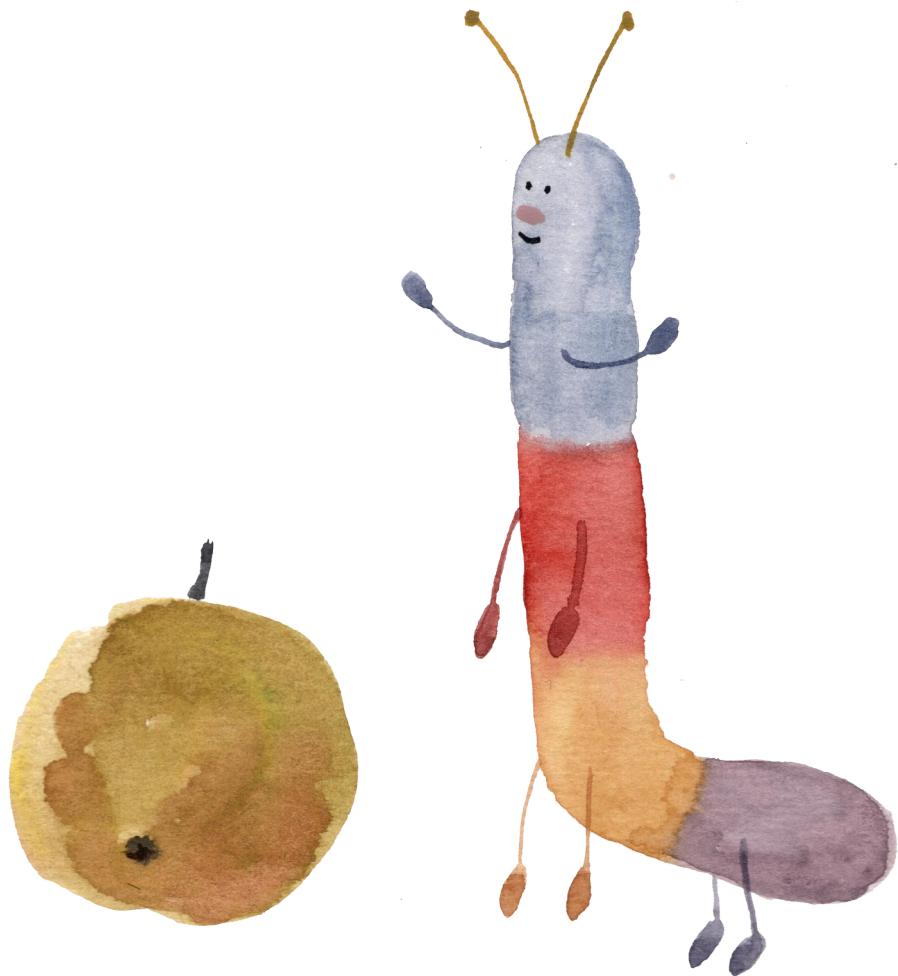
Milli nagy álma természetesen az lett,
hogy egyszer elmehessen egy
almáskertbe, sőt, ha lehet, akkor a
Pomázi Almáskertbe, felmászhasson a
fákra és jó alaposan megrághasson pár
almát, úgy frissen, ahogy a napsugár
megérlelte.





Ahhoz persze bátorság kellett, hogy Apinak és Anyukának elmondja ezt az vágyát, de remélte, hogy megértőek lesznek. Egy nap, persze Sápi biztatására, kicsit félénken előállt az ötlettel, hogy egy œszi alkalommal szívesen elkísérné őket Pomázra, persze csak ha ez nem jelent gondot.





"Semmi akadálya" - mondta Api.
Ez a két szó Millit nagyon boldoggá tette
és számolta is volna a napokat a nagy
utazásig, ha tudott volna számolni.



Teltek a napok, rövidebbek lettek a nappalok és hosszabbak az éjszakák, Milli érezte, hogy ez az ősz beköszöntét jelzi. És egyszer felvirradt a nap, amikor Api és Anyuka elindultak Pomázra, természetesen Millivel együtt.



Milli sokszor elképzelte, hogy milyen lehet egy igazi nagy almáskert, de amikor meglátta a pomázi kertet, elakadt a lélegzete. Hosszú, rendezett sorokban álltak a fák, minden egyiken csodás érett, piros és sárga almákkal.



"Melyikre is lenne érdemes felmászni?" - tűnődött Milli. Persze ez nem tűnt teljesen veszélytelen doognak, ugyanis egy-két méter magasra is fel kellett jutni az ágak között, de Milli úgy érezte, hogy a nyolc lába elég biztonságot ad ehhez. Persze Api és barátja, Gábor, bátorították és segítettek Neki feljutni a legszebb gyümölcsök közelébe. Ó, és fentről a kilátás is milyen csodás volt!



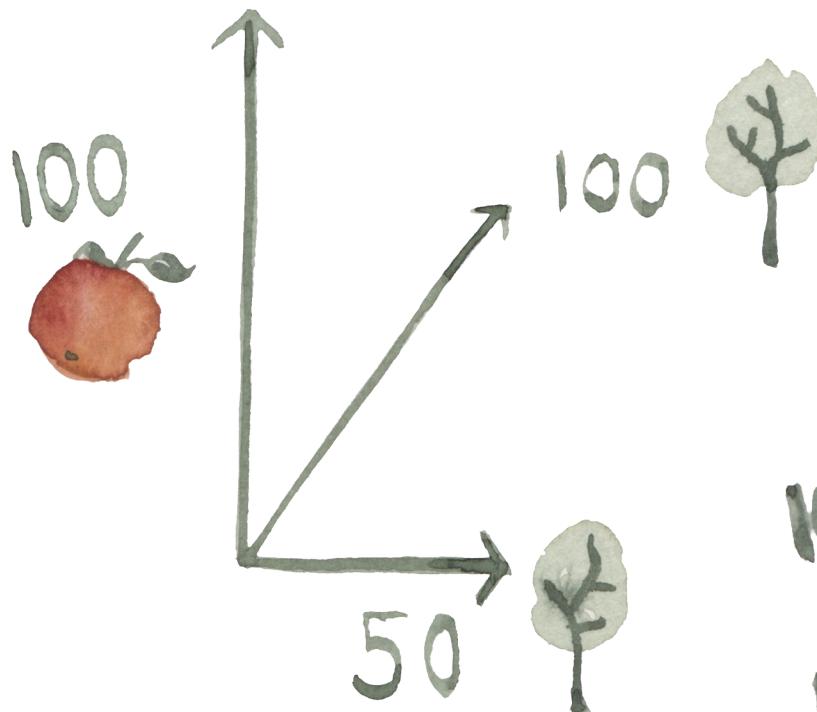
Nagyon jól telt ez a nap Pomázon, Milli este Sápinak is beszámolt az élményekről, akivel egyetértettek abban, hogy mindenkinnek kellenek álmok, még akkor is, ha nem biztos, hogy valóra is válnak. "De legjobb, ha igen, mint ahogy ez ma velem megtörtént!" - mondta Milli.



Este Milli még elalvás előtt - amikor visszaemlékezett a nap élményeire - azon tűnődött, hogy hány darab alma is teremhetett a kertben: "Volt ott vagy száz fasor, mindegyikben lehetett úgy ötven fa, és mondjuk minden fán teremhetett száz alma" - Milli próbált ezekkel a számokkal dolgozni, sejtette, hogy valószínűleg össze kellene szorozni őket, de ez sehogy sem sikerült neki.



"Legjobb lesz holnap Ciszt és Kicsicicát megkérdezni erről a problémáról" - gondolta, ugyanis tudta, hogy a barátainak komolyabb matematikai ismereteik voltak - "tanulnom kellene tőlük számolni, biztos segítenek majd"



$$\begin{array}{r} 100 \\ \times \\ 50 \\ \hline \end{array} \quad = ?$$

$$\begin{array}{r} 100 \\ \times \\ 100 \\ \hline \end{array}$$

Közben kezdte elnyomni az álom, azzal a gondolattal aludt el, hogy a következő hetekben is bőven lesz mit csemegézni, ugyanis szerencsére egy nagy láda almával tértek vissza Pomázról.

